



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**

Кзз 1108/2019  
31.10.2019. године  
Београд

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Горана Гавриловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 25/19 од 15.04.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1 198/19 од 31.05.2019. године, у седници већа одржаној 31.10.2019. године, једногласно је донео:

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 25/19 од 15.04.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1 198/19 од 31.05.2019. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Нишу К 25/19 од 15.04.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од пет месеци и због извршеног кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од пет месеци, те га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од девет месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 23.12.2018. године па надаље, а на основу члана 78, члана 79, члана 80. и члана 84. КЗ суд му је изрекао меру безбедности обавезног лечења алкохоличара која ће се извршити у заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој установи или другој специјализованој установи и иста ће трајати док постоји потреба за лечењем окривљеног, али не дуже од три године, с тим да се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора.

Трошкови кривичног поступка су пали на терет окривљеног, а оштећени ББ, ВВ и ГГ су ради остварења имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 198/19 од 31.05.2019. године усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу преиначена је пресуда Основног суда у Нишу К 25/19 од 15.04.2019. године, само у делу одлуке о казни, тако што је тај суд окривљеном АА за извршено кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ за које је оглашен кривим, утврдио казну затвора у трајању од седам месеци, а за извршено кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен кривим, утврдио казну затвора у трајању од седам месеци, те га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 23.12.2018. године па до упућивања на издржавање кривичне санкције, док су жалбе окривљеног и његовог браниоца одбијене као неосноване и првостепена пресуда, у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. и члана 483. став 1. ЗКП, бранилац окривљеног, адвокат Горан Гавриловић, поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) тачка 2) и тачка 3) ЗКП у вези са одредбом члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, без навођења конкретног предлога Врховном касационом суду у погледу будуће одлуке о поднетом захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује да је „у конкретном случају учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, јер је оптужба прекорачена имајући у виду да се оптужбом окривљени терети за догађаје од 16.01.2018. године и 21.04.2018. године, у односу на оштећеног ВВ за кривично дело из члана 138. став 1. КЗ, док је суд својим одлукама окривљеног огласио кривим за квалификовани облик наведеног кривичног дела и то у односу на оштећеног ВВ те у односу на оштећену ГГ“.

Врховни касациони суд налази да су неосновани напред изнети наводи у захтеву браниоца окривљеног којима се, без нумеричког означавања, суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, и то само у односу на кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. КЗ.

Наиме, из списка предмета произлази да је Основни јавни тужилац у Нишу против окривљеног АА, због више кривичних дела: три кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, два кривична дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и једног продуженог кривичног дела из члана 138. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, поднео два оптужна предлога и то: Кт 378/18 од

15.01.2019. године и Кт 3496/18 од 17.01.2019. године, а Основни суд у Нишу је на главном претресу одржаном дана 12.02.2019. године донео решење К 26/19 о спајању кривичних поступака против окривљеног АА по наведеним оптужним актима Основног јавног тужиоца у Нишу. Након тога, Основни јавни тужилац у Нишу је на основу члана 501. став 6. ЗКП писаним поднеском од 22.01.2019. године изменио оптужни предлог Кт 378/18 од 15.01.2019. године, у коме је, између осталог, окривљеном стављено на терет извршење: два кривична дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ на штету оштећеног ВВ (учињена 16.01.2018. године, 21.04.2018. и 24.04.2018. године) и једно продужено кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ на штету ошт. ВВ и ошт. ГГ (учињено 25.08.2018. године).

Изреком побијане првостепене пресуде, окривљени АА је оглашен кривим, између осталог, да је у време и на месту, управо за радње које су описане у диспозитиву оптужног акта јавног тужиоца, како у односу на оштећеног ВВ тако и на оштећену ГГ извршио само једно кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ уместо продуженог кривичног дела и том правном квалификацијом кривичног дела је, од стране суда доведен у повољнији кривичноправни положај, из ког разлога је Врховни касациони суд нашао да наведеном изменом није стављена на терет окривљеном тежа правна квалификација односно није оптужба прекорачена.

Дакле, Врховни касациони суд налази да оптужба, везано за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ, није прекорачена и да побијане правноснажне пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред тога, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на недозвољеном доказу - фотографији СМС поруке наводно оствареној 22.12.2018. године између сведока ДД и сведока оштећене ББ. Одбрана налази да је наведени доказ незаконит јер је прибављен противно одредби члана 152. став 3. ЗКП, која изричито прописује да се претресање уређаја за аутоматску обраду података, у коју спада и мобилни телефон, предузима по наредби суда, што у конкретном случају није урађено.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване. Наиме, суд је на главном претресу одржаном 15.04.2019. године извршио увид у писане доказе, па и у криминалистичко-техничку документацију МУП РС ПУ Ниш од 21.04.2018. године, коју, између осталог, чине и осам фотографија СМС порука послатих са мобилног телефона окривљеног АА на мобилни телефон оштећених, као и фотографија СМС поруке послате са мобилног телефона сведока ДД на мобилни телефон оштећене ББ, које фотографије су управо оштећени ББ и оштећени ВВ презентовали - доставили овлашћеним службеним лицима МУП-а РС приликом полицијске интервенције на лицу места и приликом сачињавања кривичних пријава против окривљеног АА.

Врховни касациони суд, с`обзиром на напред наведено, налази да одредба члана 152. став 3. ЗКП није, нити је могла бити повређена, с`обзиром на то да се

иста одредба односи на процесни положај окривљеног, односно да се односи на претресање уређаја за аутоматску обраду података окривљеног. У конкретном случају није вршен претрес мобилног телефона окривљеног, већ се ради о подацима добијеним са мобилног телефона оштећених лица и сведока, које су они у циљу заштите својих интереса сами приказали овлашћеним службеним лицима МУП РС ПУ Ниш, којима су поткрепили своје усмене тврдње везано за радње извршења кривичних дела окривљеног у предметним догађајима, па је само питање да ли ће суд ценити ове доказе, односно да ли ће наћи да су веродостојни.

Дакле, Врховни касациони суд налази да побијане правноснажне пресуде нису донете уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, како се то неосновано указује у поднетом захтеву браниоца окривљеног, адвоката Горана Гавриловића.

Поред напред наведеног, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује и на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, изричито нумерички, а наводима да суд није правилно ценио изведене доказе јер није поклатио веру изјави сведока ВВ јер је погрешно оценио контрадикторну изјаву сведока ГГ, јер је одбио извођење медицинског вештачења везано за повреде оштећене ББ те је одбио вештачење психичког стања оштећене ББ, се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440. ЗКП.

Како одредбе члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП те члана 440. ЗКП, не представљају законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, поднети захтев је у наведеном делу одбачен као недозовљен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, те применом члана 491. став 1. ЗКП, и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,  
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,  
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић